

9 Objaw rozproszenia

Objaw rozproszenia można przypisać do zaburzeń osobowości, zwłaszcza typu granicznego, i stanowi mechanizm obronny. Dlaczego tak jest? Zaburzenia te są spowodowane urazami we wczesnym dzieciństwie i rozciągają się w okresie dojrzewania. Tutaj można sobie wyobrazić masowe nagromadzenie urazów, które mają różne, różne przyczyny i przyczyny. Świadomość staje się coraz trudniejsza od tych niekontrolowanych konfliktów do uporządkowanej dyskusji na tematy. Jest to skomplikowane przez stłumione traumy nieświadomości, która nie może komunikować się ze świadomością. Jeśli osoba wykazuje objawy rozproszenia, oznacza to, że komunikacja interpersonalna i relacje międzyludzkie są banalne i zaburzone. Na przykładzie partnerstwa: Osoba A i Osoba B. Osoba A ma tendencję do rozproszenia się w chęci komunikowania się ze swoim partnerem. Widać to w formie szybkiej zmiany tematów, przy czym w rozmowie nie pojawiają się żadne powiązania. Osoba B nie może się skoncentrować po pewnym czasie, ponieważ brakuje połączeń między tematami. Treść tej rozmowy jest pusta i nudna.

Utknięcie w miejscu jest ciężarem dla rozmówcy, a rozmowy można opisać jako puste, nieczytelne i nieukierunkowane na cel. Na przykład, po rozmowie czuje się wyczerpane z powodu wielu niekompatybilnych informacji rozmówcy (dysfunkcjonalność komunikacji i harmonii).

Przyczyny rozproszenia

Niepewność, strach, poczucie nadmiernego opodatkowania prowadzą do rozproszenia.

Możesz zadzwonić pod następujący numer

objaw rozproszenia. Jeśli osoba A uświadamia osobie B bezsensowność rozmowy, osoba B reaguje z oporem.

Wokół

nie trzeba zaglądać do własnej komory zajezdni, bo nie chce się pokazywać i przyznawać do własnej niepewności, wkracza opór. Niepewność, strach przed

odkryciem własnych kompleksów niższości generują wewnętrzne uczucia, które powodują jeszcze większe rozproszenie.

Pokryty jest własny kompleks niższości. Kompensujesz, karmisz nerwicę i kontynuujesz noszenie maski.

Objaw rozproszenia można przypisać do typu linii granicznej i reprezentuje mechanizm obronny. Jeśli osoba wykazuje objawy rozproszenia, oznacza to, że komunikacja interpersonalna i relacje międzyludzkie są banalne i zaburzone. Stałe ugrzęźnięcie jest stresujące dla partnera do rozmowy, a rozmowy można opisać jako puste, niejasne i nieukierunkowane na cel, co jest odczuwane jako stresujące. Na przykład, po rozmowie czuje się "zabity" przez rozmowę z powodu wielu sprzecznych informacji rozmówcy.

Terapia

Objawem rozproszenia jest wczesnodziecięca trauma, która została stłumiona i jej wpływ na relacje międzyludzkie. U poszkodowanego pacjenta występują wegetatywne, psychosomatyczne objawy. Kontrola wegetatywna za pomocą nieświadomych mechanizmów niepewności i kompleksów niższości wyzwała czynniki stresu. Wiemy, że stres wpływa na uwalnianie hormonów stresu. Poprzez działanie adrenaliny kortyzol prowadzi do koncentracji proliferacji hormonów stresu. Jest to przekazywane przez układ krążenia i ma negatywny wpływ na układ trawienny, zaburzenia rytmu serca i krążenia, a w komórkach pamięci w mózgu są blokowane przez wzrost komórek pamięci hormonu stresu.

Wyjaśnienie rozproszenia leży w indywidualnej biografii każdego człowieka. Wymaga terapii. W procesie terapeutycznym ważne jest odkrywanie i pokonywanie urazów. Terapeuta odkrywa zawartość nieświadomości za pomocą języka interpretacyjnego i może w ten sposób prowadzić do uzdrowienia. Język tłumaczenia ustnego opiera się na trzech etapach:

1. rekonstrukcja z wywiadu biograficznego pacjenta lub rodziców i dziadków. Ważne jest tutaj rejestrowanie dyspozycji genetycznych.
2. ustanowienie związku między biograficzną anamnezją a psychodynamiką w tu i teraz (istniejący konflikt).
- 3 Język interpretacji służy do wyjaśnienia przyczyn i rozwoju choroby, jej objawów i związków ze zmianami w destrukcyjnych wzorcach zachowań niemowląt w relacjach

międzyludzkich. Jak przejść od tego wzorca zachowania do komunikatywnego zrozumienia świata, empatii, pracy i życia akceptowanego społecznie.

Ten proces zmian jest szczególnie ważny w partnerstwie. Następnie formułowany jest cel terapeutyczny i dostosowywany do tego projektu.

Można sobie wyobrazić ten proces w następujący sposób:

Terapeutę można porównać jako metaforę, z nurkiem w oceanie (ocean należy rozumieć jako duszę w jego głębi nieświadomości), który sam ma dostęp do nieświadomości i sukcesywnie podnosi pojedyncze ukryte represje z nieświadomej UBW poprzez przedwcześnie świadomą VB do świadomości BW.

Jeśli terapeuta interpretuje pacjenta, pierwszym pytaniem jest to, czy pacjent zrozumiał interpretację i czy jest ona dla niego wiarygodna. W takim przypadku treść została przeniesiona z nieświadomości do nieświadomości. Jeśli pacjent nie będzie już dłużej lub dalej zajmował się tą zawartością, istnieje niebezpieczeństwo, że zawartość podwyższona do poziomu świadomości wstępnej utonie z powrotem do poziomu nieświadomości (opór). Aby tak się nie stało, konieczne jest podniesienie świadomości, tak aby odkrycie było zabezpieczone i nie wpadło z powrotem w nieświadomość. Dla osiągnięcia celów terapeutycznych kluczowe znaczenie ma internacjonalizacja, a następnie wdrożenie. Ponieważ wszystko jest procesem, nie powinieneś się rozpaczać, kiedy doświadczysz kolejnego niepowodzenia. Ponieważ wdrożenie nowych informacji wymaga czasu. Ważne jest to, że chcesz pracować nad sobą i jesteś gotów stawić czoła represjom.

Jeśli symptom rozproszenia może być usunięte, inne tematy są opracowywane w tym samym czasie i inne tematy, takie jak poczucie braku bezpieczeństwa, kompleksy niższości i strachu są zamknięte i rośnie siła ego.

Prowadzi to do ulgi w relacjach międzyludzkich, skutecznej komunikacji i harmonijnego współistnienia. Pojawia się zdrowa komunikacja: Dyskusje charakteryzują się teraz przejrzystością i ostrością.

Prof. Dr. Andrawis